

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 12-13

18/6

1977

5. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

BERUFSVERBOT PÅ VEI INN I OSLO KOMMUNES SOSIALAVDELING

Da Kleiv Fiskvik - kjent SV'er i sosialavdelingen, som vi forøvrig har intervjuet her i avisen i samband med SEF - nylig søkte en stilling ved det nye tilsynshjemmet på Vestli, fant bestyreren og ledelsen for rehabiliteringskontoret ikke å kunne ansette ham trass i at han var den best kvalifiserte av søkerne. Han hadde bl. a. 7 1/2 års praksis ved fire av rehabiliteringskontorets institusjoner. Samme skjebne led en kollega med 2 1/2 års praksis. Ingen av de to ble engang nevnt i administrasjonens innstilling - de ble forbigått i taushet, og jobbene gikk til to ferske folk utenfra.

Historien gjentok seg da Fiskvik søkte stilling ved Haugenstua hybelhus. Her hadde bestyreren innstilt ham på første plass på grunn av hans arbeidsmessige referanser og praksis. Også dette ble overtruffet av sosialsjefen for rehabiliteringskontoret som heller ikke her tok ham med på innstillingen.

sin. SEF, NKF protesterte til sosialutvalget (som foretar ansettelse når det er dissens mellom fagsjefene og foreningene) men til ingen nytte. Sosialutvalget utsattesaka, imidlertid - og fordi krumspringene nå begynte å bli godt kjent i sosial-etaten - skyndte sosialsjefen seg å innstille ham til en annen stilling han har søkt. Taktikken er nå tydeligvis at han skal ta imot den andre stillingen og miste interessen for forbigåelsen til jobben på Haugenstua.

Da Atle Krogseth, tidligere formann i tillitsmannsutvalget i SEF og som satt sammen med Fiskvik i det første suspenderte SEF styret, for en tid siden søkte et vikariat i en parallell stilling til den han hadde, men som var plassert en lønnsklasse høyere, ble også han forbigått i taushet på innstillingen. Trass i at han var den best kvalifiserte søkeren og også hadde lengst og mest allsidig erfaring. Jobben gikk til en yngre kollega av ham som ikke hadde

markert seg faglig eller politisk.

Erling Folkvord, formann i den såkalte Folkvord-gruppa (det frie og uavhengige) rødgule SEF utenom NKF) har også vært ute å smakt på yrkesforbudet ved rehabiliteringskontoret. Som utdannet sosionom med god praksis nettopp på den aktuelle sektoren, ble han forbigått da han søkte stilling ved hybelhuset i Edvard Storms gt. Seinere søkte han stilling ved den nye avrusningsstasjonen og historien så ut til å gjenta seg - han ble ikke engang innstilt i første omgang. Her kunne imidlertid administrasjonen støtte seg til en viss motstand på arbeidsplassen mot å få Folkvord som arbeidskamerat (AKP's provokasjonslinje irriterer ofte grunnplanen vel så mye som ledelsen). Det viste seg at hans framtidige arbeidskamerater - selv om de ikke liker Folkvord og den provokasjon og splittelse han står for - ikke ville være med på å legge grunnen for det som i rea-

Forts. side 3

NYTT SOVJETISK GRUNNLOVSUTKAST: Å PENT BRUDD MED LENINISMEN

Det nye Sovjetiske grunnlovsutkastet som nå er lagt fram, bekrefter fullt ut at Sovjet nå er et kapitalistisk og derfor imperialistisk land. Utkastet har stort sett karakter av å være et juridisk og konsitusjonelt uttrykk for denne utviklingen og det konstitusjonelle og juridiske er jo nettopp formene som det borgerlige statsapparatet framtrer i.

Utkastet som skal erstatte grunnloven fra 1936, er utarbeidet gjennom lengre tid av en komite ledet av Bresnev selv. Det endelige resultatet har en politisk tendens som klart og entydig går i retning av å styrke den gjenopprettede kapitalismen i Sovjet. Som det nå treffende heter i en melding fra pressebyrået Novosti om utviklingen fra 1936: "Landets økonomi er forvandlet til det ugjenkjennelige".

Ifølge det offisielle sovjetiske synet uttrykte den forrige grunnloven sosialismens seier i Sovjet, den nåværende er et uttrykk for at man befinner seg i en periode med bygging av kommunisme. Det er dette forhold som kommer til uttrykk i formuleringen om at proletariats diktatur i dag er avsluttet i Sovjet og er gått over i hele folkets sosialistiske stat.

Hvis vi kaster et blikk på den kommunistiske teorien om staten, slik den er framstilt i Lenins "Staten og Revolusjonen", ser vi klart at disse formuleringene bare kan tjene til å markere et fullstendig brudd med marxismen og en utvikling som alt befinner seg på et klart borgerlig grunnlag.

Lenins teori er tosidig. På den ene

siden slås det fast at proletariatet ikke kan overta det borgerlige statsapparatet slik det foreligger, men at det i en periode med hard klassekamp mot restene av det borgerlige samfunn må ha et statsapparat å støtte seg på for å utøve sitt diktatur. Erfaringene fra Kina viser at dette er nødvenlig bl. a. p. g. a. at det økonomiske grunnlaget for fornyelse av kapitalismen alltid er til stede i form av vareproduksjon i liten målestokk. På den annen side gjør Lenin det uttrykkelig klart at den nødvendige eksistensen av et statsapparat, som nødvendigheter av proletariats diktatur i det hele tatt skyldes at samfunnet ennå er et klasse samfunn. At den ennå eksisterer en stat er derfor i seg selv et uttrykk for samfunnets tilbakegangen. At staten ikke straks kan avskaffes er like klart som at den objektive tendensen mot kommunismen i det tempo den kan gjennomføres, vil være markert av en slik gradvis nedbygging.

Det fundamentalt borgerlige ved det nye sovjetiske grunnlovsutkastet ligger nettopp i at enhver hentydning til staten gradvis bortdømmes er luket fullstendig vekk. Kommunismens oppbygging blir

Forts. siste side

DIKT- OG NOVELLEKONKURRANSE
I ARBEIDER-REVV

Innen borgerlig kultur og åndsliv er den tankegangen framherskende at det å utøve kunst er reservert for få utvalgte og gudbenådede. Liksom næringslivet har sin Sigvald Bergesen jr., har åndslivet sin Henrik Ibsen. Så viselig innrettet er det! Egentlig bør det ikke være flere skrivekyndige i landet enn at de får plass til navnet sitt på én registerside i Norsk Litteraturhistorie.

Heldigvis er virkeligheten lysere enn teorien om den - iallfall på dette felt. Alle vet at det å kunne fortelle en god historie ikke er noe eksklusivt. Mange - kanskje de fleste - kan fortelle når det å fortelle ikke er forbundet med prestasjonsangst. Likevel vil de fleste nøle med å ta fram papir og blyant for å skrive ned det de forteller muntlig. Å "skrive" er så fordringsfullt. Folk vil tro om en at en går rundt med stormannsgale drømmer og at en er blitt høgt på pæra.

La oss gi blaffen i den borgerlige kulturpuritanismen og gripe blyanten når vi har lyst. Arbeider-Revy's spalter står åpne for dikt, noveller og annet stoff av politisk, historisk og kulturell art. Ikke bare for hjemmelaget litterært stoff, men også for utklipp, bilder, tegninger. Finner du morsomme oppslag i eldre eller nyere årganger av gamle eller nye publikasjoner, så send oss det!

Når vi utlyser "konkurranse", betyr ikke det at resultatene vil bli plassert i rekkefølge med karakter og merkelapp, men at de bidrag som passer i Arbeider-Revy og som er vellykket i dette perspektivet blir premiært og offentliggjort. De som vil, opptrer under fullt navn, de som ønsker å bruke pseudonym, gjør det.

Hensikten er å utløse noen av de skapende krefter som vi vet er til stede hos våre medlemmer og sympatisører. Vi vil altså bort fra proff-kulturen og utvikle en amatørkultur i tilknytning til den kommunistiske bevegelsen. Det er selvsagt ikke nødvendig at bidragene har et bestemt revolusjonært, propagandistisk preg. Det minste krav vi stiller er det at bidraget ikke må være antirevolusjonært eller illusjonsspredende. Vi tar gjerne imot morsomme historier, pussige eller spennende situasjonsbeskrivelser, stemninger som har allmenn leserinteresse.

Bidrag sendes til:
Arbeider-Revy
Postboks 2863, Kampen
Oslo 5

Grip pennen eller saksa med en gang! Lykke til!

Øystein Sjaastad, red. i Arbeider-Revy.

LES...

SMÅBORGERLIG REAKSJON
I SATELLITPERSPEKTIV
Side 4

SITUASJONEN I MIDT-ØSTEN
Intervju med representant for PWU
Side 2

LØNNSAVTALEN I SVERIGE
Side 5

Leder:
FRAMGANG FOR DEN
KOMMUNISTISKE PRESSE
Side 3

SITUASJONEN I MIDT-ØSTEN: PLO VED EN SKILLEVEI

Intervju med T. Zubi fra Palestinian Workers Union, Danmark

Vi vil gjerne at du først sier noe om den allmenne situasjonen i Libanon.

- Opptakten til borgerkrigen var at falangistene i april 1975 fikk grønt lys fra den arabiske reaksjon og fra den amerikanske imperialismen til å starte sin militære offensiv mot landet. Målet med dette var å svekke den palestinske motstandsbevegelsen og på den måten føre den til forhandlingsbordet. Hensikten var også å unngå en styrket enhet mellom den palestinske motstandsbevegelsen og den nasjonale bevegelsen i Libanon, som var en klar trussel mot det libanesiske komprador-borgerskapet.

Like inntil Riad-konferansen var styrkeforholdet i borgerkrigen i frigjøringsbevegelsens og venstrebevegelsens favør. 80 % av landet kunne blitt frigjort. Palestinerne gikk fra seier til seier, vi befant oss på offensiven. I den situasjonen intervenserte Syria, som kjempet på falangistenes side for å knuse de revolusjonære kreftene. Denne intervensjonen må ses på bakgrunn av at palestinerne ikke bare utgjorde en trussel mot den libanesiske regjering, men mot all den arabiske reaksjon som omgir Israel. En videre styrking av frigjøringsbevegelsen i Libanon ville umuliggjort de forhandlinger som spesielt Syria og Egypt er interessert i. Disse landene ønsker å vise at væpnet frigjøringskamp er nederlagsdomt.

Men Syrias intervensjon ble møtt med kraftig motstand, og fram til årsskiftet var den militære situasjon stadig i palestinerne og de progressiv-nasjonale kreftenes favør. Befolkningen i Syria begynte å tenke. Regimet kom opp i vanskeligheter. Deler av armeen var utdannet til å bekjempe Israel og arabisk reaksjon, og ikke palestinerne. Faren for militærkupp var tilstede. Og i Syria kom det til en rekke sammenstøt: gatedemonstrasjoner, opptøyer, likvidasjoner av offiserer osv. Situasjonen var kritisk og trengte en rask løsning. Det gjalt nå å arabisere konflikten for den førte til regimets fall, og Saudi-Arabia ble anmodet om å sammenkalle til en konferanse - Riad-konferansen - der foruten de seks viktigste arabiske landene også PLO ble invitert og deltok.

RIAD - KONFERANSEN

Saudi-Arabia visste at et fall for det syriske regime ville innebære fall for regimene i Saudi-Arabia, Egypt og Jordan på lengre sikt.

Resultatet av konferansen ble våpenhvile og arabisk intervensjon i stedet for syrisk. Det siste er imidlertid bare rent formelt. I den såkalte "freds styrken" inngår 30 000 soldater fra Syria og 2000 fra andre araberland. Troppene er de samme i dag som under syernes intervensjon. De syriske soldatene har malt sine hjelmer, det er det hele.

- drA: Fra visse hold i Norge blir Riad-avtalen utropt til en seier for den palestinske frigjøringsbevegelsen. -

- Det kan ikke herske tvil om at Riad-avtalen

- Zubi: Det kan ikke herske tvil om at Riad-avtalen må betraktes som et resultat av den amerikanske imperialismens forsøk på å knuse den palestinske revolusjon. PLO-ledelsen tok aktivt del i konferansen, og gikk ved sitt samtykke i resultatene av denne mot den palestinske revolusjonens interesser. Ett resultat av dette er punktet i det nye 15-punktsprogrammet som gir eksekutivkomiteen "autoritet til å forhandle" når den finner det for godt (jfr. 1. mai-nr. av drA).

I Libanon er palestinerne nå bl.a. som et resultat av Riad-avtalen på retrett fra sine posisjoner, noe som er

skjedd på kommando av PLO-ledelsen. De syriske armeer har overtatt alle posisjoner i Nord-Libanon. Og syrerne kontrollerer nesten hele Libanon - bortsett fra områdene i sør.

Flere Fatah-soldater nektet imidlertid å adlyde PLO-ledelsens ordre, og kjempet flere dager i fjellene i nord, før de måtte trekke seg tilbake til Sør-Libanon.

Beirut er en okkupert by, flyktningeleirene overvåkes kontinuerlig, og spesielt nei-fronten utsettes daglig for angrep fra de syriske styrkene.

Den syriske intervensjonen hadde i det hele tatt ikke som formål å ødelegge hele PLO, men å gjøre den Syria-vennlig. Som for hele den arabiske reaksjon, var hovedmålet å ødelegge nei-fronten. Og det er det vi merker i Libanon i dag.

Ett ledd i disse likvidasjonsforsøkene er innføringen av pressesensur i Libanon, som tidligere var det eneste landet i Midt-Østen med en fri presse. Også PLO-materiale blir sensurert. Fatah har imidlertid ingen illegal distribusjon, de sensurerer seg selv.

Vi finner en tilsvarende situasjon i Kuwait, som har innført pressesensur, oppløst parlamentet og lagforeningene - det er også tiltaksom er rettet mot palestinerne i landet, som utgjør 250 000 stk.

Riad konferansen hadde ett formål: å styrke den arabiske reaksjon!

Men særlig i Sør-Libanon fortsetter kampene. Målet med å få frigjøringsbevegelsen konsentrert i sør var nettopp å likvidere nei-fronten. Men PFLP, de progressive kreftene i Fatah og resten av nei-fronten fortsetter kampene til tross for at Arafat etter sitt besøk hos Assad i Syria ga strenge ordre om å stoppe kampene. Og når mange Fatah-medlemmer kjemper, er det uten ledelsens godkjennelse.

- drA: Det faller da naturlig å komme inn på PLO-ledelsens karakter, dens klassenatur og politiske linje. -

- Zubi: Vi kan først se på al Fatah, som er den dominerende organisasjonen innen PLO:

AL FATAHS KARAKTER

Fatah har for det første aldri hatt noen revolusjonær ideologi, den har aldri tatt utgangspunkt i noen marxistisk-leninistisk teori. Fatah ville forene alle klasser i kampen for den nasjonale frigjøring og hevder at alle kamper blant palestinerne faktisk har entydig interesse av denne frigjøringen. Videre er Fatahs ledelse en alliert av den arabiske reaksjon. Riad-konferansen er i seg selv et uttrykk for dette. Når den samme ledelsen i dag også anerkjenner tanken på et Mini-Palestina, betyr det anerkjennelse av den fascistiske staten Israel. PLO-ledelsen har aldri vurdert de arabiske regimenes og de ulike frigjøringsorganisasjonenes klassekarakter. Syria blir f.eks. stadig kalt "revolusjonens beste venn". Og Saikah, som hjalp syrerne å erobre flyktningeleirene i Libanon, fikk tre plasser mer i siste nasjonalråd, mens PFLP, som naturlig var, ikke fikk noen flere.

PLO-ledelsen tror alle arabere og alle arabiske regimer er "progressive", og denne ledelsen vil da slutte å fungere progressivt i takt med at de regimene som tar sikte på å alliere seg med, gjør det. Videre har PLO etter hvert inntatt et tvedydig standpunkt til USA, som tidligere ble fordømt i klare ordelag. PLO tar dessuten sikte på å samarbeide med alle "progressive" i Israel - forstått som alle som er imot sionismen, men ikke nødvendigvis mot staten Israel. Det gjelder f.eks. det offisielle kommunistpartiet i Israel, Rakah.

Det er klart at denne politikken henger sammen med PLO-ledelsens egen klassekarakter. I motsetning til

de revolusjonære, som betrakter kampen i dag bare som den nasjonaldemokratiske fasen av kampen, med sikte på det endelige mål å opprette proletarietets diktatur i Palestina, kan PLO-ledelsens linje bare bety opprettelsen av en ny imperialistisk stat.

i araberverdenen, noe som tvingende nødvendig for at landet skal kunne ta imot flere jøder.

"Herren" i området er imidlertid USA, og USA ønsker ingen frigjøringsbevegelse. For å få åpne markeder og flere immigranter til Israel, vil de gi

Palestinske gerilljasoldater angriper

PLO-LEDELSEN SMÅBORGERLIG

Dagens ledelse av PLO har en klart småborgerlig karakter, og det er svært viktig for de revolusjonære å bekjempe dagens småborgerlige hegemoni i fronten. Denne klassekarakteren vil bli stadig klarere for arbeiderklassen og for de fattige massene. De vil komme til å se klarere og dermed bli sterkere.

Nettopp gjennom sin politikk for å PLO-ledelsen til å isolere seg fra de palestinske massene, den graver sin egen grav.

drA: - Men noen annen politikk kan den vel heller ikke føre? Den småborgerlige horisonten kan ikke nå lenger enn til et Mini-Palestina. Kampens videre forløp vil tvinge den småborgerlige anti-imperialismen til å innordne seg en entydig borgerlig ledelse. Det kan ikke finnes noen småborgerlig stat. Når PLO-ledelsen i dag graver sin egen grav, er det da vel ingen som kan hindre dem i det?

Zubi: - Nei, nettopp. PLO's dilemma er at den er avhengig av massestøtte, men samtidig avhengig av araberregimenes godvilje. Skulle den skjære hånden over støtten fra disse regimene, som kan få PLO til å danse etter sin pipe, måtte organisasjonen blitt forvandlet til en proletarisk bevegelse.

PLO har ført væpnet kamp i 12 år. Mange begynner å bli trøtte. De vil se resultater - og setter da sin lit til den materielle hjelp Saudi-Arabia har lovet. PLO mottar millioner dollars fra araberregimene, og prisen de skal betale, er Mini-Palestina. Dermed splitter den seg fra de palestinske massene.

Det finnes bare to veier: en marxistisk-leninistisk og en arabisk-reaksjonær.

drA: - Hva er for dere den viktigste grunnen til å forkaste et Mini-Palestina som "løsning"?

Zubi: - Dette er en stat de tre millionene flyktninger ikke ønsker. De ønsker et frigjort Palestina, ikke frigjøring av Vestbanken.

Og hva slags stat vil dette bli, hva slags omgivelser vil den eksistere innenfor? Den vil bli omgitt av Jordan, Syria, Israel, Saudi-Arabia og Egypt! En slik stat - opprettet på USA-imperialismens premisser kan ikke bli noen revolusjonær base.

Derfor sier vi nei til forhandlinger i dagens situasjon.

Vietnameserne forhandlet - da de hadde maktbalansen i sin favør! Men palestinerne har ikke frigjort en cm. i dag. Vi befinner oss på første etappe av frigjøringen. I dagens situasjon ønsker vi ingen forhandlinger.

Den viktigste deltakeren ved en eventuell konferanse, Israel, sier også at de ikke vil gi fra seg en meter uten betingelser: åpne markeder

PLO noe - bl.a. et demilitarisert

Mini-Palestina! Et slikt Mini-Palestina, omgitt av USA's lakeier, vil være USA's lydige redskap. Et slikt Mini-Palestina kan umulig gjøre noe mer mot Israel.

Og hva med dem som flyktet i - 48, palestinerne i Libanon og Syria? drA: Men det er vel ikke det avgjørende. Det er vel like sannsynlig at USA faktisk vil gå med på et "Mini-Palestina" så stort at det kan absorbere brorparten av flyktningene. Selve Mini-Palestina-tanken er ikke noe USA bare "godtar", det er deres aktive plan, USA befinner seg på offensiven. Det overordnede målet for denne offensiven er å ødelegge klassekampen. De trenger en situasjon i Midt-Østen som kan kontrolleres, og et Mini-Palestina kan kontrolleres. Og uten et "Mini-Palestina" er løsningen ikke akseptabel for småborgerskapet. Mini-Palestina trenger vel nødvendigvis være så veldig lite. USA vil kunne gjøre det stadig større - forutsatt at det hele tiden gir småborgerskapet en plattform å bekjempe de revolusjonære fra.

IMPERIALISMEN DEN STRATEGISKE FIENDEN

Vi tror USA egentlig gir faen i Israel. Hvem er de revolusjonæres strategiske fiende - sionistene eller den internasjonale imperialismen? Og det mest framskredne talerør for imperialismen kan like gjerne være Rakah i Israel - som er mot sionismen, men heller ikke mer.

Zubi - Etter Oktoberkrigen og Kissingers planer sa USA selv: våre interesser gjelder oljespørsmålet. Vi må ha kontroll med oljeområdene i Midt-Østen. Vi må kontrollere araberlandene.

Tidligere var Israel hovedbasen. Nå satser USA like mye på Muskat, Oman, Jordan, Saudi-Arabia m.fl. Og på å omforme de tidligere småborgerlige regimene Egypt og Syria.

Men dersom de virkelige revolusjonære kreftene skulle overta, mister USA kontrollen. USA ønsker å omforme den palestinske revolusjonen til en "fredsbevegelse", en bevegelse som kan eksistere sammen med imperialismen. De vil gi katten et brødstykke, og få den til å komme etter. Hovedinteressen gjelder da ikke hvor mange som kan bebo et Mini-Palestina, hovedinteressen gjelder å knuse de revolusjonære. I den sammenheng er det klart at imperialismen ved en gitt anledning vil kunne kvitte seg med dagens regimer i Saudi-Arabia og Oman og erstatte disse med mer "framskrittvennlige", imperialistiske regimer.

De revolusjonære må på sin side vise at veien går via vold og basert på den marxist-leninistiske teorien og mobilisering av arbeiderklassen og de palestinske massene.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.-
Røde Fane pr. år - kr. 28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

FRAMGANG FOR DEN KOMMUNISTISKE PRESSE

Som man vil ha sett har det i det siste pågått en kampanje for verving av abonnenter til den røde Arbeideren. Resultatet har hittil svart til mer enn forventningene idet abonntallet er blitt mer enn fordoblet. Det gode resultatet skyldes blant annet at kadrene i KA og KUL har innsett nødvendigheten av mer planmessighet på det organisatoriske plan og at utbredelsen av den kommunistiske teori og byggingen av det kommunistiske parti krever hardt og forpliktende arbeid.

Selv om resultatet er godt skulle imidlertid mulighetene for en ytterligere ekspansjon av avisa være til stede. Det har skjedd en påtakelig økning av interessen for avisa. Vi får gang på gang bevis for at fler og fler innser at KA står for den eneste riktige politiske linje. En linje som tar sitt utgangspunkt i Det kommunistiske manifestes læser om arbeiderklassen som den eneste revolusjonære klassen og den eneste klassen som har objektiv interesse av sosialismen. Videre at hvis småborgeren skal bli revolusjonærmå han forlate sitt eget klassestandpunkt og innta arbeiderklassens.

Den politikk KA ført fram i den røde Arbeideren har fått mange til å innse nødvendigheten av sosialismen. Ved å foreta en skarp avgrensning av arbeiderklassens interesser fra andre klasser og lags interesser har vi på flere områder vist at den eneste farbare vei arbeiderklassen kan gå er sosialismens. Eksempelvis er KA den eneste som har klarlagt LO-apparatets korporative karakter og ellers dets arbeiderfiendtlige klassesamarbeidslinje og på den annen side AKP's "arbeidervennlige" opportunistiske linje - at LO byråkratene utelukkende er et redskap i borgerskapets hender og at AKP, med sin nasjonal-sjåvinisme og sitt forsvar og omtanke for den lille kapital og småeiendommen, til syvende og sist vil havne som et redskap for samme klasse.

Vissheten om at vi bygger på sikker grunn bør anspore oss til ytterligere

innsats.

Det er innlysende at en sterk økning i abonntallet krever en mer tidsmessig presse. Kommunistisk Arbeiderforbund har tatt konsekvensen av dette og arbeidet med å anskaffe en ny presse er i godt gjenge. Vi har således godt håp om å presentere den røde Arbeideren i et nytt og større format engang på nyåret.

Kommunistisk Arbeiderforbund har satt seg som mål å bygge det kommunistiske parti i Norge. Betydningen av avisa i den forbindelsen er uomtvistelig.

Avisa må være kommunistenes

stemme i arbeiderbevegelsen, og den må bli arbeiderklassens stemme overfor de andre lasser og lag. Avisa skal propagandere marxismen-leninismen, den skal utvikle arbeiderklassens bevissthet til en revolusjonær bevissthet, den skal utvikle bevisstheten om nødvendigheten av en kommunistisk ledelse og en organisasjon av og for arbeiderklassen. Avisa skal lede arbeiderklassens kamp mot såvel den kapitalistiske utbytting som kampen for å vinne politisk hegemoni for arbeiderklassen slik at det evner å nedkjempe borgerskapet og bygge sosialismen.

BERUFSVERBOT... Forts. fra side 1

OPPFØLGING ETTER 4 MND.

I Har arbeidstakeren de kunnskaper/ferdigheter som stillingen krever: (Sett x i den rubrikk som passer.)

II Er arbeidskvalitet og arbeidsinnsats tilfredsstillende: (Sett x i den rubrikk som passer.)

III Hvis nei på rubrikk I eller II, angi på hvilke felter kunnskaper/ferdigheter mangler opplærings tiltak som er nødvendige.

IV Eventuelle merknader vedrørende fravær, hvordan arbeidstakeren fungerer i jobben etc.

V Konklusjon. (Sett x i den rubrikk som passer.)

Arbeidstakeren har:

a) Fortsatte med samme arbeidsoppgaver.

b) Proves i annet arbeid.

Fornlag: _____

c) Ikke fortsette i kommunen.

A. RUTINE FOR SAKSGANGEN

1. Utylling etter 4 mnd.

Personalsavdelingen sender skjemaet 3 mnd. etter ansettelsen til arbeidstakerens nærmeste overordnede som fyller ut side 2. Vedkommende leder oversender deretter skjemaet til sin nærmeste overordnede til påskrift og eventuelt kommentar. Skjemaet returneres til personalsavdelingen innen den 1. siste frist.

2. Utylling etter 10 mnd.

Personalsavdelingen sender skjemaet 9 mnd. etter ansettelsen til arbeidstakerens nærmeste overordnede. Skjemaet følger den samme rutine som ved oppfølging etter 3 mnd. Når side 2 er utfyllt kan skjemaet sendes til etatsjefen til innstilling av fast ansettelse.

B. UTFYLING AV DE ENKELTE PUNKTER

Side 2.

I og II Fylles ut på bakgrunn av den kjennskap en har til arbeidstakeren.

III Benyttes hvis en er i tvil om hvilken rubrikk som passer best. Under dette punkt skal også nevnes de områder eller områder det synes nødvendig at arbeidstakeren får opplæring eller trening i. Kjenner utfylleren til kurs eller andre opplærings tiltak som egner seg, fores dette opp.

IV Skal fylles ut hvis det er noe å bemerke med hensyn til omfanget og/eller arten av arbeidstakerens eventuelle fravær. Det bør noteres om vedkommende har hatt mange alene/innerte fravær i forbindelse med bedriftslegen kontakts. Videre kan en kommentere hvordan arbeidstakeren fungerer i jobben.

V Skal gi svar på om arbeidstakeren har fortsette prøvet av opplæring. Er en i tvil bør spørsmålet tas opp med arbeidstakeren, eventuelt tillitsmann, ledelsen etc.

VI Er tatt med for å sikre en mest mulig objektiv vurdering av arbeidstakeren. Utfyllerens nærmeste overordnede skal se gjennom vurderingen og påføre eventuelle kommentarer. Deretter sendes skjemaet tilbake til personalsavdelingen.

Side 3.

I og II Fylles ut på bakgrunn av den kjennskap en har til arbeidstakeren.

III Skal benyttes til å angi på hvilke felter kunnskaper mangler eller arbeidet ikke er tilfredsstillende, samtidig som det skal nevnes hvilke opplærings tiltak som er gjennomført og hvilke nye hjelpe eventuelle svake sider hos arbeidstakeren. Deres ut fra disse opplysninger kan en vurdere hvorvidt han/hun bør ansettes fast.

IV, V I pkt. V skal en ta standpunkt til om arbeidstakeren skal ansettes fast, og IV forevrig vises til kommentarer ovenfor.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 63 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMARK: Harald Baun
Grønlynn. 18B,
3900 Porsgrunn

VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.

SØR-TRØNDELAG: Ingmunn Eidskrem,
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

NORD-TRØNDELAG: Ragnar Kristiansen
7510 Skatval

BERGEN: Morten Simonsen,
Solliia 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Postboks 1886
Jarlesletta
7000 Trondheim

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

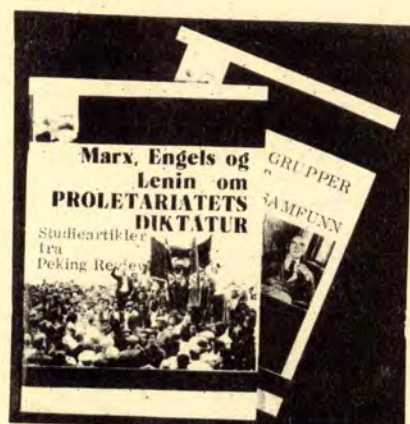
Postboks 41, 1345 Østerås

liteten er et yrkesforbud. I neste omgang ble derfor Folkvord ansatt i jobben.

Sosiale Etaters Fagforening (som etter Folkvord-splittelsen og NKF's oppdeling er en av de tre NKF-foreningene på det tidligere SEF's organisasjonsområde) har som nevnt protestert mot innføringen av yrkesforbudet ved en av sosialavdelingens fagkontorer, og det er også klart at opinionen i dag ikke er moden til å godta rehabiliteringskontorets framstøt.

Men her som ellers viser det seg at AKP'ernes provokasjonslinje på arbeidsplassene er med på å legge grunnlaget for at dette tiltaket vil kunne bli gjennomført i framtida, noe som går ut over alle progressive og aktive foreningsmedlemmer og tillitsmenn

Marxistiske hefter

Småborgerlig reaksjon i satelittperspektiv

KAPITALISME OG HISTORISK FRAMSKRITT

Kapitalismen generelt og dens imperialistiske stadium spesielt, medfører som kjent en økende integrasjon og allsidig avhengighet mellom de forskjellige nasjonene - bl.a. kulturelt. Marxister har fra forrige århundre og til denne dag framhevet det objektive progressive som ligger i denne utviklingen. For kommunistene ble borger-skapets etablering av internasjonale industrier og dannelsen av et verdensmarked bedømt som en revolusjonær hendelse sett ut fra de førkapitalistiske og middelalderiske samfunnsdannelsene. Men denne prosessen ble også fastslått som en ufrakommelig skjærsild man måtte gjennom for i det hele tatt å kunne snakke seriøst om muligheten for sosialistisk revolusjon og et framtidig kommunistisk samfunn.

Vi står i dette stykke overfor en av de aller viktigste erkjennelser og resultater av Marx økonomiske teori. At den kapitalistiske produksjonsmåten er framskriftsvennlig i forhold til tidligere former, betyr i korthet at bare storindustrien bokstavelig talt kunne stampe fram den materielle rikdom og sikre utviklingen av produktivkraften som skapte og stadig vekker skaper forutsetningene for overgangen til sosialismen. D.v.s. til et samfunn som for første gang gjør det mulig for sine medlemmer å utvikle evnene på en virkelig allsidig måte.

Det er nettopp på dette punktet at den marxistiske teorien på en helt avgjørende måte skiller seg fra de småborgerlige og tisyndelatende anti-kapitalistiske, men utopiske standpunktene. I sin tid formulerte Friedrich Engels dette på en usedvanlig klar måte i en anmeldelse av Kapitalens første bind: "Det må anerkjennes som Marx for-tjeneste framfor de vanlige sosialistene at han påviser et framskritt også der hvor de nåværende tilstanders ekstremt ensidige utvikling ledsages av umiddelbart avskrekkelige følger. Slik overalt ved framstillingen av de ekstremer av rikdom og fattigdom som følger av storfabrikksystemet, osv."

Vi finner fortsatt all mulig grunn til å skrive under på denne setningen fra Engels. Her berøres noe av selve kjernen i marxismen-leninismens metode og hovedpoenget er bl.a. at vi stadig må lære oss å skille mellom det materielle innhold og den samfunnsmessige form (produksjonsforholdene) som kapitalen nødvendigvis operer innenfor. Dette er et uomtvistlig teoretisk utgangspunkt enhver kommunist må ha når han skal ta stilling i konkrete politiske enkeltsaker.

TELEKOMMUNIKASJON: MEDIA FOR KULTURELL ASSIMILERING

Med disse allmenne betraktningene mener vi å ha skaffet tilveie en høvelig bakgrunn for å kommentere en sak som har opptatt relativt stor spalteplass i den borgerlige presse i det siste. Vi tenker på planene om innføring

Odvar Nordli: Full frihandel i TV-kanaler.

4

av satelittkringkasting og satelitt-TV her i landet.

Det hadde ikke vært større vits for oss å blåse denne saken opp om ikke den påfølgende diskusjonen hadde vedrørt en del prinsipielle ting med henblikk på det vi var inne på ovenfor.

Før vi gjennomgår diskusjonen, skal vi ganske kortfattet gjengj hovedpunktene i denne såkalte mediarevolusjonen. I første omgang skal det tas stilling til om Norge bør investere i satelittkringkasting for spredning av vårt eget lands radio- og fjernsynsprogrammer til eget område. Dernest om vi skal være med i et fellesnordisk satelittprosjekt. Norden har i denne sammenheng gjennom et vedtak i Den internasjonale Teleunion fått adgang til satelittsendinger som skal kunne dekke de nordiskeland og slik legge grunnlaget for et slags felles nordisk TV-marked. Det dreier seg altså ikke i første omgang om å kunne velge og vrake i TV-kanaler fra alle verdenshjørner slik noen later til å tro.

Prinsippet i opplegget synes å være klart. Det dreier seg i utgangspunktet om en teknisk nyvinning som muliggjør en økende kulturell assimilering og integrasjon landene imellom.

I første omgang vil dette skje innenfor Skandinavias grenser. På lengre sikt er det imidlertid liten grunn til å tvile på at prosessen med åra vil bli utvidet til europeisk målestokk.

Den hjemlige debatten over disse planene, skjøtt for alvor fart i og med at Nordli uttrykte sosialdemokratiets obligatoriske tiltro til at de tekniske nyvinningene i seg selv var i stand til å garantere nye sosiale og kulturelle velsignelser.

Nå skal ikke vi angripe statsministeren for at han går inn for å realisere et slikt mediaframskritt. Dette må avgjort sees på som et progressivt standpunkt i forhold til hva enkelte andre "sosialistiske" politikusser har evnet å prestere i denne forbindelsen. Vi skal komme nærmere tilbake til dette.

Først må vi imidlertid avgrense oss fra herr Nordli ved å forbeholde oss retten til å være skeptiske overfor hans ensidige tillit til det tekniske apparat. Vi tviler på om det imperialistiske borgerskap som avgjort er inne i en forråtnelses- og forråelsesperiode, er i stand til å fylle det nye "medium" med mange bevingede kulturelle innslag av varig verdi for arbeiderklasser. Dette være sagt samtidig med at vi såvisst skal være de siste til å felle tårer over at konkurransen fra utlandske kanaler vil redusere "seerfrekvensen" for vår nasjonale "kulturrikdom". Som kommunister lar vi ikke våre programønsker dikteres av nasjonale grenselinjer. Nøkkernt konstaterer vi at mediarevolusjonen representerer et objektiv teknisk betingelse som et framtidig sosialistiske verdenssamfunn vil kunne nytte i fullt monn, da i samsvar med et kulturelt innhold basert på der proletariske internasjonalismens prinsipper. Som en i dybeste forstand internasjonal klasse bør en slik nyvinning derfor hilses velkommen av arbeiderklassen. Vi vet at under sosialismen vil en slik nyvinning komme til sin fulle rett.

SV OG AKP HÅND I HÅND: SE OPP FOR KULTURELL OKKUPASJON!

Våre gamle kjenninger på den småborgerlige venstrefløy deler selvsagt ikke vår oppfatning her, etter at Lars Korvald først hadde vært ute med sin sedvanlige uro for kontinental sed-løyse, fant endelig Ny Tid og Klassekampen tiden inne til å følge opp provinsialismen, nå med helt klare nasjonalistiske overtoner. I dette tilfellet ble enheten i den småborgerlige nasjonalismen mellom SV og AKP demonstrert på en sjelden klar måte. Vi skal derfor

i det følgende kaste på oss endel plass til sitater. Vi starter opp med Ny Tid der førstekader på Oslo-lista Stein

Ørnhoi slår til for fullt under vignetten "Kulturell dumskap" (av alle ting!). Småborgerens klassiske angst for sin usikre skjebne i den internasjonale konkurransen skinner klart gjennom allerede innledningsvis der Ørnhoi slår fast at vi "i løpet av få år kan få satelittsendte underholdningsprogrammer fra hele verden haglende nedover oss". Og dette attpå til i en situasjon der SV-kandidaten finner presset på Norge som kulturnasjon allerede uanstendig enormt. I en lett sutrende og fornærmet stil fortsetter han så: "For en liten nasjon som vår, vil ukontrollert satelittsending av fjernsynsprogrammer bety det samme som kulturell okkupasjon. Bare de største og sterkeste kulturene vil overleve." Og hva er så vår utsatte småborger herr Ørnhois løsning på

denne fortvilede situasjonen - i neste linje venter svaret: "Vi trenger et nasjonalt kulturelt selvforsvar, men våre økonomiske og menneskelige ressurser er begrensede. Derfor er utviklinga på det internasjonale telekommunikasjonsområdet en alvorlig trussel mot Norge som kulturell og nasjonal enhet." Så langt SV's førstekandidat til den nasjonalistiske fortjenestemedalje.

SV's Stein Ørnhoi: Internasjonale telekommunikasjoner - kulturimperialistisk invasjon av Norge!

Men p.g.a. fortroppen i "AKP" får ikke Stein Ørnhoi være i fred for konkurranse på dette feltet heller. Klassekampen gir også sitt bidrag og erklærer at vi nå står overfor "auka kulturimperialisme og styrka kontroll med massemedia fra supermaktenes side. Å innføre satelitt-TV i Norge er å åpne døra på gløtt for dei fremste media imperialistane." Klassekampens skribent er ventelig nok heller ikke snauere enn at han i "den ikke-informasjonsflaumen" serskumle konturer av "ein aukande Bresjnev propaganda på TV-skjermene".

KOMMUNISTENES STANDPUNKT: INTERNASJONAL KLASSESOLIDARITET ELLER NASJONAL FOLKERUSTNING MOT MEDIAIMPERIALISME?

I så vel SV's som AKP's forestillingsverden er tydeligvis det norske imperialistiske borgerskap med ett redusert til en heller forrvølet, viljeløs og halvkolonial gjeng som nå påprakkes allverdens internasjonale kultursmuss. At det norske borgerskap er sterkt nok til ikke bare å inneha det kulturelle hegemoni i Norge selv men at det i tillegg så avgjort er livs-

kraftig nok til å inngå frivillige internasjonale avtaler omkring satelittfjernsyn, har gått disse kulturnasjonalistene forbi.

På den annen side vet vi, at det nettopp er umulig og absurd å se "den nasjonale kultur" isolert fra utviklingen av økonomien og politikken forøvrig. Vi betrakter tvertimot bevegelsen som går i retning av økonomisk integrasjon og kulturell assimilering, at nasjonale sperrer faller og forskjeller viskes ut, som deler av den mektige drivkraft som i dag forvandler kapitalismen mot sosialisme. Allerede i "Det kommunistiske manifest" tilste Marx og Engels dette velkommen med slike ord: "Som i den materielle så også i den åndelige produksjon. Hva de enkelte nasjoner skaper av åndelige verdier blir til felleseie." Og endelig at "av de mange nasjonale og lokale litteraturer dannes det seg en verdenslitteratur."

Arbeiderklassen må bekjempe kapitalismen ut fra det nivå denne befinner seg på, noe SV'eren Ørnhoi burde ha tenkt nærmere over når han snakker om kulturell dumskap. I så måte hadde han stått seg på å lese Lenins definisjon av den virkelige kulturelle fordling, en fordling som både SV som AKP i dag går i spissen for i sine forsøk på å vinne oppslutning i arbeiderklassen for norskdom og grenseutvidelser.

I "Hva må gjøres" går Lenin skarpt i rette med den småborgerlige linje i arbeiderbevegelsen i forbindelse med arbeidernes egen deltagelse i utformingen av den sosialistiske politikken. Han sier: "De deltar ikke i egenskap av å være arbeidere, de gjør det i egenskap av å være sosialismens teoretikere, de deltar mao, bare, når og forsåvidt som det lykkes dem i større eller mindre utstrekning å beherske sin tids viten og føre denne viten framover." Og for AKP som febrilsk oppfordrer sin skoliungdom til å kjøpe flanelleskjorte, bli arbeider og forøvrig vise all verdens moralsk respekt og ydmykhet så snart man treffer folk med "træler i henda" tør vi anbefale følgende anvisning fra Lenin: "For skal arbeiderne føre sin tids viten framover så er det nødvendig å sørge så godt som mulig for å høye arbeidernes bevissthetsnivå i alminnelighet, følgelig er det en nødvendighet at arbeiderne ikke stenger seg inne i kunstig opptrukne rammer i form av litteratur "for arbeidere", men lærer å beherske den alminnelige litteratur i større og større omfang." Leninismen finner selvsagt heller ingen som helst fornuft i godtagelsen og skjønninga av den borgerlige kultur så snart den befinner seg på hjemlige trakter. Her sier da også Lenin klart nok at arbeiderklassen skal ha seg frabedt slike forsøk som SV og AKP nå lanserer på å stenge den inne i en snever nasjonal kulturell ramme.

At de nye telekommunikasjonsmidlene kan bidra til å løse det nasjonalistiske småborgerskapsklamme grep om arbeiderne er ikke å beklage. En mest mulig felles kulturell bakgrunn for arbeiderklassen og innføring av de medier som sikrer dette, finner vi det ytterst reaksjonært å yte motstand overfor på SV's og AKP's premisser. På den annen side innser vi fullt ut nødvendigheten for proletariatet å frigjøre seg fra det kulturelle hegemoni som borgerskapet ganske visst vil kjøpe ut med økt styrke over de internasjonale telekommunikasjonslinjene. Men kampen mot dette går ikke bakover i historien, mot en ny avsondring som det også er både umulig og uønskelig å oppstå.

Men denne historiske sammenheng er de ymse bladsmørere i Klassekampen og Ny Tid ganske enkelt klassemessig og dermed objektivt forhindret fra å skjønne noenting av.

Utviklingen i Angola: HVOR GÅR MPLA?

I likhet med det som er regelen for det sosiale innhold i den tredje verdens frigjøringskamper, var også revolusjonen i Angola en nasjonaldemokratisk karakter. I første rekke siktet den mot nasjonal uavhengighet fra det imperialistiske koloniveldet og etablering av en folkedemokratisk stat. Hovedpoenget i den marxist-leninistiske analysen av slike nasjonale frigjøringsbevegelser er at de utfra sin grunnleggende politiske og sosiale karakter inneholder en revolusjonær allianse av flere klasser og lag. Det være seg arbeiderklasse, småborgerskap, intellektuelle og det som måtte eksistere av nasjonalt borgerskap. P.g.a. det nasjonale borgerskaps svakhet og følgelig frykt for å bli ekspropriert av de proletære kreftene det inngår allianse med, blir denne klassens evne til å gjennomføre den nasjonal-demokratiske og forsåvidt borgerlige fasen av revolusjonen preget av sterk vakling. Denne situasjonen krever at arbeiderklassen og dens marxist-leninistiske teori må bli den ledende kraft og eneste garant for denne fasens gjennomføring. Dette er også grunnen til at de proletære kreftene ikke må nøle, men ta ledelsen fra første øyeblikk. Slik sikres også betingelsene for at revolusjonen ikke stopper opp på dens borgerlige trinn, men føres videre over i den sosialistiske fasen. I utgangspunktet betyr dette konkret at den nasjonale frigjøringsbevegelsene på den ene side utgjør en enhet, på den andre vil bære preg av klassemotsetningen mellom arbeid og kapital. Det er denne innebygde motsigelse og klassekamp vi som kommunister plikter å ta konkret stilling til og ikke slik som f.eks. SV og AKP bare abstrakt framheve enheten i frigjøringskampene. Følger vi disse organisasjonenes eksempel, betyr det at vi bare opererer innenfor perspektiv av den nasjonal-demokratiske revolusjon. Noe som ofte også fører til objektiv sabotasje av denne.

Splittelsen i MPLA

Alt det vi i allmennhet har sagt her, gjelder også for den angolesiske frigjøringsbevegelsen. Særlig den siste tids hendelser tyder på at heller ikke MPLA kommer unna denne "lovmessige splittelsen". Den 27. mai brøt opprøret løs innen MPLA's egne rekker. Det dreide seg i dette tilfellet på ingen måte om en provokasjon fra de reaksjonære

En av opprørslederne: Revolusjonær eller ortodoks revisjonist.

bevegelserne FNLA og UNITA. Etter at oppstanden var slått ned er det kjent at den var resultatet av en lengre strid mellom fløyer innenfor bl.a. MPLA's sentralkomité. Under et møte sentralkomitéen hadde i Luanda den 20.-21. mai skal deres leder Agostinho Neto ha holdt en tale under vignetten "kamp mot kontrarevolusjonen". To av MPLA's mest framtrædende medlemmer Nito Alves og Ze van-Dunen ble angivelig satt utenfor politbyrået for flere måneder siden. Det sies nå at disse to var lederne for opprøret som brøt ut i slutten av mai.

Splittelsens karakter foreløpig uklar

Det rår svært motstridende oppfatninger om hvilken politisk linje tapene i denne konfrontasjonen representerte. Følgelig er det vanskelig for oss her og nå å utrope verken den ene eller andre til bærere av en proletær linje. Til det er opplysningene altfor spinkle og til dels selvmodsigende. Et visst mønster kan dog avtegnes seg ved å ta opp den del informasjonen. Vår oppgave må imidlertid innskrenkes seg til å påpeke at situasjonen i Angola ikke er entydig fastlagt utfra karakteren i den angolesiske revolusjonen.

Enkelte kilder hevder at begge de ekskluderte lederne var kjent for sin "radikale" holdning og at de i opposisjon til Netos såkalte "folkebegrep" hevdet at bare arbeiderklassen utgjorde

en revolusjonær kraft. Ifølge de samme kilder skal Neto her ha operert med begreper som ligger nært opptil den klassiske revisjonistiske motsigelsen mellom monopolkapital og folk. Videre hevdes det at MPLA-lederen betoner rekken av de oppgaver som må løses "for angoleserne begynner å slåss innbyrdes i en omfattende klassekamp". Skulle dette innebære riktighet ser det ut som Neto-fløyen nøyer seg med den nasjonal-demokratiske, borgerlige fasen, og at deres motstandere utgjorde en reell revolusjonær fløy.

Imidlertid finnes det nok av påstander som går i en annen retning. Disse hevder bl.a. at Nito Alves var blant de MPLA-politikere som hadde sterke forbindelser med Moskva. Finnes det sannhet i dette kan motsetningene med ett gå mellom en mer knallhard og ortodoks Kreml-fløy og en mer pragmatisk, alliansefritt og sosialdemokratisk gruppe under Netos ledelse. I neste omgang forvirres bildet ytterligere ved påstander om Alves' og van Duenens beskyldninger mot de nå dominerende MPLA-kreftene for å overlata for meget innflytelse til Sovjet og Cuba.

Cubas rolle

Hva sistnevnte nasjon angår, virker det imidlertid som vi klart kan slå fast at de cubanske styrkenes politiske funksjon ikke lenger består i å kjempe mot de imperialistiske lakeiene i FNLA og UNITA, men tvertom å holde motsetningene innenfor MPLA i rekke i sjakk. I denne kampen har de definitivt tatt parti for Netos fløy. En fløy hvis statsapparat fra nå av vil få stadig større behov for cubansk assistanse.

Da den kinesiske nydemokratiske revolusjonen i sin tid ble innledet, eksisterte det på forhånd en konsolidert og bevisst kjerne gjennom det kommunistiske partiet. Dermed eksisterte også hovedbetingelsen for å starte den sosialistiske etappen, proletærens siktatur. I Angola synes rekkefølgen å ha vært den omvendte. Først gjennomførte man den nasjonale uavhengigheten, deretter etablerte man partiet. Det kan peke hen på en faktor som gjør det enda vanskeligere å gjennomføre overgangen til sosialismen i Angola. Desto mer må vi fra nå av skjerpe vår årvåkenhet med hensyn på å bringe klarhet i forholdet mellom klassekreftene i dette landet.

Angolas masser: Vil de oppleve den sosialistiske fasen?

Lønnsavtalen i Sverige: KRISA OVER PÅ ARBEIDERKLASSEN

Den svenske avtalsrørelsen er over. Det har vært håndslag på TV og både Svenska Arbetsgivarförbundet (SAF) og LO-byråkratene smeller til med sine glatteste smil. Faren over for denne gang. Arbeiderklassen har holdt seg i ro og overlatt saken til sine "ledere". Tross alt en bra avtale, for holdene tatt i betraktning. Sju måneder har det tatt. Samforstandet er berget og arbeiderklassen har fått overrakt regninga.

Helt riktig er nå ikke dette, selv om massemedia gjør sitt beste for at man skal tro det. Det er de sentrale forhandlingene som er overstått. Nå skal forbundene si sitt. Selvfølgelig er det ingen grunn til å tro at disse sier nei, men likevel: en arbeiderklasse som er beredt til å ta kamp for sin reallønn kan alltid sette apparatets renkespill ut av kraft.

Men LO sentralt har gjort sitt. Med Gunnar Nilsson i spissen har de etter eget utsagn ført en heroisk kamp mot arbeiderkjøperne. Og nå er slaget over. Lik og sårede er kjørt til Karolinska sjukhuset, blodet er tørket, vennlige smil og Champagne dekker

slagmarken.

I industriens vanskelige situasjon kunne man selvfølgelig ikke vente annet enn reallønnsenkninger. Litt samfunnsansvar må en jo vise. Derfor har man i realiteten hele tiden bare diskutert størrelsen på standardsenkningen. Og dessuten, som Gunnar Nilsson sa det i et intervju, dette kan vi (!) bære. Å ta strid nå, mente han, ville bare tømme streikekassen og utarme LO foran neste lønnsoppgjør! Dette er fyldig og solid logikk, slik den skal være.

Hvem vant?

Etter ethvert slag skal seierherren utpekes. Så også denne gang. Ifølge borgerlig organer fra Dagens Nyheter til Aftonbladet har også SAF fått betale denne gang. Arbeiderkjøperne har til og med måttet fire mer enn LO. Dette er forsåvidt riktig. Men så var det også forskjell på "budene". LO hadde allerede i utgangspunktet akseptert at det ville bli reallønnsenkning. SAFs "bud" derimot nøyde seg ikke med dette. Det ville, om det ble gjennomført

ha satt den svenske arbeiderklassen flere tiår tilbake, ikke bare med senket lønn, men også renset for sosiale rettigheter. Og dette "budet" var selvfølgelig bare en provokasjon. En provokasjon som forsåvidt tjente sin hensikt gjennom fullstendig å skremme vannet av alt som heter LO-byråkrater. (Dette betyr selvfølgelig ikke at LO-byråkratene er å betrakte som arbeiderkjemper som dessverre er litt for lettskremte. Men samtidig som de fyller den funksjon å holde arbeiderne i ro, bygger de også sin

maktstilling på arbeiderklassen og har derfor ingen interesse av en reallønns senkning, noe som bare kan svekke dem selv.)

Diskusjonen om hvem som måtte fire mest er jo også bare en ren skinnediskusjon. Nå som før skal krisa veltes over på arbeiderne. Nå som før er det arbeiderklassen som gjennom senkte lønninger skal få betale kalaset. I stedet for brød serveres konge, fedreland og samfunnsansvar.

Forts. side 7

Leserinnlegg til artikkelen "Jon M. går over bord"

HVA UTGJØR EN NASJON ?

I d.r.A.'s kommentar til Jon M.'s psykosier i forrige nr. av Arbeideren, hevdes det at nasjonene ikke kan eksistere i annen form enn som nasjonalstater : "At nasjonalstaten er det grunnleggende og nasjonen det avledede, er noe av kjernen i nasjonal-sosialisens politiske teori". Om KA forfekter det motsatte, at nasjoner oppstår gjennom statsdannelser, fornekter en begrepet "undertrykte nasjoner". Prinsippet om nasjonenes rett til selvbestemmelse, dvs. rett til egen statlig eksistens, blir da innholdsløst.

I Stalins artikkel "Marxismen og det nasjonale spørsmål" fra 1912, defineres nasjonen som : "Et historisk oppstått stabilt fellesskap av mennesker basert på felles språk, territorium, økonomisk liv og psykisk egenart, som kommer til uttrykk i den felles kultur."

Først under kapitalismen utvikles de vilkår som muliggjør nasjonen. I vest-Europa "under den oppadgående kapitalismens epoke", oppsto (i reglen) nasjonene parallellt med nasjonalstaten. Den nasjonale bevegelse som forutsetter nasjonalstaten som mål, er uttrykk for at nasjonen alt er konstituert. Når den norske nasjon oppsto, skal være usagt, men den oppsto ikke gjennom unionsoppløsningen i 1905.

Samene utgjør et annet eksempel på en nasjon som eksisterer innen grensene av 4 stater : Norge, Sverige, Finland og Sovjet. Ut fra prinsippet om nasjonal selvbestemmelsesrett må KA anerkjenne samenes rett til å danne en egen stat. Det betyr ikke at KA, skal propagandere for en egen samisk stat, men gi en negativ støtte, dvs. at om samene sjøl krever det, å støtte opprettelsen av en samisk stat. Det motsatte ville være å støtte en borgerlig anneksejonspolitikk.

NASJONALSOSIALISMEN

Det er altså ikke i synet på hva som er det grunnleggende, nasjonen eller nasjonalstaten, at AKP's nasjonalsosialistiske karakter påvises. Småborgerkapets anti-monopolisme, parret med nasjonalsjåvinisme og fremmedhat, antar først karakter av nasjonalsosialisme når den under dekke av sosialistiske fraser søker å legitimere sin politikk ut fra nasjonens interesser. Kommunistene anerkjenner åpent sin "partiskhet" og klassetilhørighet. Krangelen med AKP om Svalbards norskhet har derfor ingen annen funksjon (ut over ren underholdning) enn å påvise AKP's reaksjonære klassekarakter. Så lenge en norsk anneksejon av Svalbard

ikke fremmer arbeiderklassens interesser det aller minste, hjelper det lite om Svalbard er aldri så mye norsk. Det er ikke ut fra nasjonale hensyn at kommunistene tar stilling.

PSYKISK EGENART

Jon M.'s vulgariteter om psykisk egenart, tjener bare til å understreke at

dette er et marxistsk begrep. Stalin påpekte at den psykiske egenart eller nasjonalkarakteren, ikke er "gitt en gang for alle, den forandres med levevilkårne". Sjøl om kapitalismen er internasjonal, eksisterer det en rekke geografiske og økonomiske ulikheter som gjenspeiles i nasjonalkarakteren. Det er tilstrekkelig å nevne boformenes avhengighet av såvel klimatiske og geografiske som økonomiske forhold. Og boformene innvirker igjen på menneskenes sosiale aktivitet. Denne nasjonalkarakteren (som er avhengig av langt mer enn boforhold) kommer igjen til uttrykk gjennom kulturen. Ikke så og i forstå at kulturen er uten klassekarakter, men også den borgerlige kultur kan anta ulike ytringsformer som bunder i nasjonale skiller.

Leser/Trondheim

Leser / Tr. h. j. synes å mene at det syn som legges fram i den kritiserte artikkel i forrige nr. av d.r.A., innebærer at "nasjonene oppstår gjennom statsdannelsen". Det er ikke riktig at dette impliseres i artikkelen. At nasjonalstaten er det grunnleggende og nasjonen det avledede betyr ikke at nasjoner bare kan eksistere i og som nasjonalstater. Men det betyr at nasjonenes frihet, som L/T selv sier, ikke kan bety annet enn "rett til egen statlig eksistens." Nasjonenes frihet er altså meningsløs uten referanse nettopp til nasjonalstaten. At nasjonalstatene kan være, og normalt også er, etter i tid, innebærer på ingen måte at de derfor er logisk og historisk underordnet nasjonen. Når det sies at nasjonalstaten er overordnet, innebærer dette at det er borgerskapets behov for en verden oppdelt i nasjonalstater, og ikke først og fremst i nasjoner, som er det objektive grunnlaget for framvoksten av nasjonale bevegelser og nasjonal bevissthet. Når det gjelder det andre synet, som tillegges AKP og nazismen, så hevder dette at nasjonalstatene er et resultat av krefter som ligger i nasjonen selv på en opprinnelig måte. Mot dette hevder artikkelen i d.r.A., at den nasjonale bevissthet, og konstitueringen av nasjonen, umiddelbart setter nasjonalstaten og dens opprettelse som program og mål. Stalin ble vistnok en gang utropt til "verdens største sosialantropolog" av en entusiastisk sovjetisk kulturforsker. Om dette skulle være tilfelle, så er det i alle fall ikke i kraft av påvisning av ulike boformer i Baku og Sibir. Langt mer fortjenestefullt er etter vår mening den problemstillingen som preger den nevnte artikkelen til Stalin, nemlig spørsmålet om hvorfor fellestrekk i f.eks. boformer, som har eksistert langt forut for den borgerlige epoke, plutselig i denne epoken trer fram som felles nasjonale trekk.

Art. forfatteren

Oppsigelsene ved EB - en kommentar

I den røde Arbeideren nr. 9 står det en signert artikkel om oppsigelsene ved Elektrisk Bureau, eller mer korrekt en artikkel som tar opp prinsipielle sider ved saker av denne type. Vi skal i denne korte kommentaren heller gå nærmere inn på det konkrete ved EB-oppsigelsen eller parallellsaken på Norblikk-Sannem. Fordi her som AB antyder først og fremst er interessant å få klarlagt de prinsipielle politiske sidene ved saken. Det er her viktig å slå fast at KA innestår for den nevnte artikkel i hovedsak.

Det er likevel nødvendig å peke på et par uklarheter ved artikkelen.

Vi siterer:

"Det er arbeidernes rett til å gjennomføre slike tiltak som må respekteres, men de må da springe ut av et kollektivt vedtak eller handling, ikke mer eller uklare underskriftslistes f.eks. igangsatt av formenn eller andre representanter for bedriften, en metode vi selvsagt må ta avstand fra."

For det første må det være klart at det her må være snakk om arbeidernes selvbestaltede rett og ikke noen annen "rett" fordi det finnes ikke noen annen rett for arbeiderne enn den de selv tar. Men dette bare som en bibemerkning.

Det viktige i denne forbindelse er at kommunistene ikke bare må ta avstand fra underskriftslistes igangsatt av ulike representanter for bedriften, men også om disse skulle være igangsatt av enkelte eller grupper av arbeidere. Fordi det her kan legges et press på den enkelte som derfor kan være i uoverensstemmelse med kollektivet. Det er derfor korrekt som det sies

tidligere at det "må da springe ut av et kollektivt vedtak eller handling." Ikke slik å forstå at det ikke også her kan oppstå et press - men det ligger i situasjonen at det da i tilfelle er snakk om flertallets press overfor mindretallet. Et press vi fullt ut må respektere. For kommunistene blir nettopp arbeidernes handling bare meningsfylt når den uttrykkes som kollektiv. Å ikke akseptere et slikt flertalls press overfor et mindretall vil f.eks. få store konsekvenser for ens syn på streik, streikebryteri m.v. Når AB skriver "vedtak eller handling" så er dette en viktig formulering fordi det viser til både vedtak på klubbmøter og på vedtak fattet utenfor klubben, samtidig som man aksepterer aksjoner som ikke er diskutert men som for arbeiderne fortøner seg så åpenbare at de reagerer spontant.

Det må her understrekes at det fra vår side er snakk om å anerkjenne disse forholdene prinsipielt. En annen ting er at kommunistene selv sagt ikke i særlig utstrekning vil oppfordre til til f.eks. og udiskuterte aksjoner, fordi vi her ser "det spontane" klare begrensninger både i forhold til å utvikle en bevisst politisk linje, men også fordi denne type uorganiserte aksjoner fra arbeidernes side, svært ofte vil, og meget lett kan veltes av klassens fiender. Oppstår først situasjonen med f.eks. spontan streik må kommunistenes oppgave være å snarest ta initiativ til å organisere streiken, holde møter osv. i samband med lærdommene som er oppsummert i Strasbourgesene.

"HELDIGVIS IKKE MANGE SOM KJENNER HOVDENGRUPPA"

"KLASSEKAMPEN" I GOEBBELS FOTEFAR

Fra før av visste vi at for AKP er det å "tenke på massene" det samme som å tenke på at massene ikke tenker. Småborgerkapets klassestandpunkt tåler ikke fornuftens dagslys. Derav denne klassens forhold til den systematiske løgn - jo frekkere jo bedre!

Så lenge "AKP" har eksistert, har dette partiet spekulert i sin egen medlemsmasses uvitenhet om marxismen og kommunistenes standpunkter. Tar vi for oss tilfallet EB, hadde kanskje enkelte naive sjeler ventet at KK-redaksjonen skulle dementere første-sideoppslaget om at KA "støtter" oppsigelsene. Men, som allerede Goebbels forsto: det er når det røyner på at man må stå på! Gjenta løgnen og forstør den opp!

"Sjølkritikk" kom det - på at det ikke var mulig å lyve om KA uten å nevne KA ved navn. Den perfekte blanding av frekkhet og dumhet som det skal til for å gi løgnen selv større skinn av troverdighet. Men heldigvis er det politiske idioti uten framtid. Den avslører seg selv, som her : "Heldigvis ikke mange som kjenner Hovden-gruppa". Dobbeltdumhet blir til sannhet. Bedre kunne ikke vi selv karakteriserte KK-redaksjonens linje.

Og vi sier som Lenin: "Marxismen er uovervinnlig fordi den er sann". Såvel marxismen som sannheten har "AKP"-gruppen imidlertid forlenget avstått fra å ha noen som helst befattning med. Vi håper derfor at utgangsbetingelsene skulle være gode for å vinke denne bevegelsens allerede minimale innflytelse i arbeiderbevegelsen et snarlig og endelig farvel.

SOSIALDEMOKRATISK SKANDALE VED NTH

Professorrådet ved Norges Tekniske Høgskole i Trondheim har etter innstilling fra flertallet i Professorutvalget, vedtatt å innstille Gudmund Harlem til professor i "arbeidslivs-vitenskap" (et fag som egentlig fortjener en egen omtale.) Harlem er idag direktør ved Statens Attførings-institutt, og tidligere "forsvars"- og sosialminister. Men viktigst: han er sosialdemokrat.

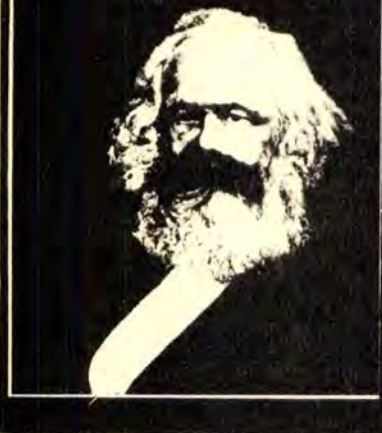
At sosialdemokratiet vet å sparke sine trofaste medlemmer oppover i statshierarkiet, er ikke nytt. Men skjelden skjer det så åpenlyst som denne gang. Etter to års krangel mellom Professorrådet og Almenavdelingen om innholdet i faget, ble professoratet utlyst sommeren 1976, med søknadsfrist til dagen etter at Harlem hadde forsvart sin doktoravhandling. Neppe tilfeldig, ettersom Harlem alt da var påsatt i stillingen. Dette var årsaken til at hele 4 av de 6 kvalifiserte søkerne trakk seg - formelt "uten begrunnelse". Tilbake sto utenom Harlem, bare SV'eren Rolf Hanao,

som enten var dårlig "informert" - eller påståelig. Noen mulighet til å bli ansatt hadde han jo aldri.

Den sakkyndige komité som var oppnevnt til å vurdere søkerne, ga rett nok klar beskjed om at Harlem ikke var kvalifisert for professoratet, og mente at i så måte var Hanao å foretrekke. Almenavdelingens rådsmøte vedtok enstemmig, med KUL's stemmer å tiltre de sakkyndiges innstilling og utlyse stillingen på ny. En rekke representanter gjorde det også klart at ved et framtunget valg mellom søkerne, var Hanao å foretrekke. På tross av de sakkyndiges innstilling, og enstemmige uttalelser fra både Almenavdelingen og Institutt for Psykologi og Sosialforskning, velger så NTH-administrasjonen å kjøre frem Harlem på ny. Reaksjonen fra både studenter og vitenskapelig ansatte har vært skarp på dette vedtaket, og endog Høyre-avisa i Trondheim har vært frampå med spede protester (Det er jo valgår!) Korrespondent/NTH.

Les også

RØDEFANEN

Teoretisk tidsskrift for
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Lønnsavtalen i Sverige...

Forts fra side 5

Reallønssenkning

Den nye avtalen innebærer i store trekk følgende for LO-medlemmer (for tjenestemenn i PTK vil resultatet bli ca. det samme): 50 øre i generelt tillegg pluss 10 øre i "forbundsletter". Ca. 35 øre lavtlønn tillegg.

Disse påleggene har imidlertid et "tak" som innebærer at en arbeider som i dag har en timelønn på kr. 18, likevel bare får et tillegg på 55 øre.

Til dette kommer så en usikker lønnsnedgang gjennom de lokale forhandlingene og et tillegg på 25 øre som er betinget av at prisstigningen har oversteg 8,5% til første august. Disse siste tilleggene er altså på ingen måte garantert. I et forsøk på å skjule sitt nederlag har LO likevel tatt dem med i sine beregninger. Den reallønssenkning på 2% som LO har kommet fram til er derfor trolig alt for lav.

Nå er det selvsagt umulig å vite nøyaktig hvor stor reallønssenkning den nye avtalen vil innebære. Til dette skulle man behøve å vite prisstigninga. Denne har regjeringa beregnet til 11%, LO til 12%, mens andre, og trolig mer realistiske vurderinger konkluderer med at den vil komme opp i ca. 15%.

La oss likevel, selv om beregningene her er lav, holde oss til den prisutvikling som er beregnet i det antatte meglerbudet. Man regner her med at husleia vil stige med 10%, mat med 14% og klær med 12% (se fig.)

I meglerbudet opereres det, som en også kan se av tabellen, med en "gjennomsnittlig" tjenstemanns- og arbeiderfamilie. Familien har to barn, henholdsvis 5 og 10 år, og en av ektefellene arbeider utenfor hjemmet.

Om man så regner inn den ikke garanterte lønnsnedgang på 75 øre og indekstilskuddet på 25 øre, vil arbeideren få 1 kr og 71 øre i lønns- pålegg, eller 294 kr i måneden.

Arbeiderens reallønssenkning vil dermed bli på 87 kr. i måneden og for tjenstemannen 86 kr. Eller henholdsvis 1044 og 1032 på et år. I disse beregningene inngår også økte barnebidrag og bostadsbidrag. Men alt dette kan finnes i tabellen.

(Se tabellen ovenfor til høyre).

Som man ser vil både arbeidere og tjenestemenn måtte møte en temmelig kraftig reallønssenkning i år. Og dette er optimistiske vurderinger.

Trolig vil den stipulerte standardsekkning på ca. 2% bli oversteget ganske betydelig.

Hvorvidt avtalen vil trå i kraft avhenger av arbeiderklassen og tjenestemennene selv. Imidlertid ser det ut til at problemene med hvordan en skal få endene til å møtes er ledsaget av en god del resignasjon. Demagogien om at situasjonen ikke tillater noen opprettholdelse eller økning av reallønne ser også ut til å ha fått et relativt godt feste. Misnøyen er stor, men det ser foreløpig ut til at avtalen betraktes som en ufravikelig realitet. Man biter tennene sammen og sverger å ta igjen ved neste lønnsoppgjør.

Men avtalen er ingen slik realitet. Den kan ennå avvise. Det fins "rom" for reallønssøkninger og det fins muligheter for å oppnå dem om en samlet og kjempende arbeiderklasse feier forhandlerne av veien og forlanger avstemning om alle avtaler.

PT

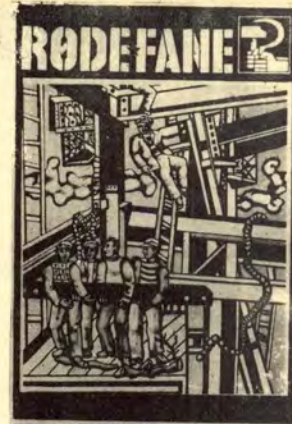

Hushållsbudget för en arbetarfamilj och en tjänstemannafamilj

	Arbetare		Tjänstemän	
	Dec -76	Dec -77	Dec -76	Dec -77
Månadslön		(medl bud)		(medl bud)
Barnbidrag	4 167	4 461	5 479	5 950
Bostadsbidrag	300	350	300	350
Summa inkomster	365	430	160	223
Preliminärskatt	4 832	5 241	5 939	6 523
Aterstår (nettoinkomst)	-1 395	-1 447	-2 211	-2 399
Därav utgör kostnader för...	3 437	3 794	3 728	4 124
Hyra				
Livsmedel	900	990	900	990
Kläder	1 333	1 520	1 500	1 710
Bil	375	420	417	467
Övrigt	505	588	505	588
Summa konsumtion	324	363	406	455
Reallønssenkningen/månad (skillnaden mellan konsumtion och nettoinkomst)	3 437	3 881	3 728	4 210

Kilde: Internationelen nr. 20, 14 mai 1977

Kilde: Internationelen, nr. 20, 19. mai 1977

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

Abonnementskampanjen: MÅ FULLFØRES I FERIE!

Som vi skrev i siste nr., bør vi nå ta sikte på å nå målsettingen i den pågående abonnementskampanjen innen utløpet av sommerferien, dvs. innen neste nr. av den røde Arbeideren, som kommer ut 13. august. Framgangen i enkelte fylker de siste 14 dager viser at dette er mulig.

Målsettingen er at samtlige medlemmer av KA og KUL verver 5 nye abonnenter hver, og vi bringer i hvert nummer fylkesvis oversikt over oppfylgning av denne kvoten i prosent. Dessuten oppfordrer vi samtlige lesere til å skaffe to nye abonnenter hver.

Som det framgår av nedenstående oversikt, hadde Oslo de siste 14 dager

en pen framgang fra 34,3 til 43 %, Vest-Agder økte fra 20 til 30 %, og Troms kom med for første gang med 40% oppfylgning av kvoten(!). - Det er mindre gledelig at de øvrige fylker de siste 14 dager helt har lagt seg til hvile på gamle laurbær, og kan bare si at denne hvilepausen ikke kan førtsette utover sommeren. Nå gjelder det å oppfylle kvoten, slik at det nye trykkeriet som snart vil bli anskaffet, får et anstendig antall abonnenter å trykke avis for!

Når det gjelder ikke-medlemmer av K.A. og KUL, oppfordrer vi til å bruke vervetalongen nedenfor ved verving av nye abonnenter. Legg ved

særskilt melding om hvem som må tilsendes egen innbetalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto nr. 20 68 427 (K.A., Distribusjons- og abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes drA 77. Tegn gjerne gaveabonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som kommisjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

Abonnementspris pr. år er kr. 30,-

% 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

OSLO/AKERSHUS	
BUSKERUD	
TELEMARK	
VEST-AGDER	
BERGEN/HORDALAND	
SØR-TRØNDELAG	
NORD-TRØNDELAG	
TROMS	

Nyvervede abonnenter:

1. Navn:.....
Adresse:.....

2. Navn:.....
Adresse:.....

Verver:
Navn og Adresse:.....

NYTT SOVJETISK GRUNNLOVSUTKAST...

Forts. fra side 1

identifisert med en ny statsform. "I og med oppbyggingen av den høyt utviklede sosialismen har Sovjetstaten som oppsto som et proletariats diktatur, vokst over i å bli hele folkets stat." (sitat Novosti). Her blir altså sosialismen, stikk i strid med den kommunistiske teorien, identifisert med statens utvikling. Dette skyldes selvsagt ikke noen misforståelse av teorien, eller at Sovjet skulle befinne seg på et lavere utviklingsstrinn av sosialismen enn landets ledere tror det står på. Det er bare forståelig hvis man betrakter grunnloven som det formelle uttrykk for overgangen til kapitalismen, etter at denne overgangen alt reelt har funnet sted. At utkastet er det formelle, men nødvendige formelle uttrykk for en slik samfunnsmessig forvandling, framgår også av detaljene. Statens fortsatte beståen er her bare en ting, det kompletteres videre med det klare juridiske preg staten nå får som samordner av økonomien. Det juridiske er jo den form den kapitalistiske økonomien må ha, samtidig som staten er uttrykk for klassemotsigelsene i sin helhet. Det juridiske preget kommer også fram i betraktningen av forholdet til de enkelte individer. Som i det borgerlige samfunn er disse bestemt av et utall av lover, gjennom rettigheter og plikter. Lenin derimot slo fast at under sosialismen vil slike regler og

bestemmelser etterhvert bli bygget ned. En ting er at dette vil ta tid, noe helt annet er at før dette har skjedd har man ingen som helst grunn til å påstå at man bygger kommunismen. På denne måten er utkastet et uttrykk for den disiplin utenfra som den kapitalistiske produksjonsprosessen nødvendigvis må pålegge arbeiderklassen. Den nye grunnloven skal garantere borgerne en stor grad av borgerlig demokratiske rettigheter. I et kapitalistisk land kan selvsagt ikke "friheten" komme til uttrykk på annen måte enn i formelle borgerlige rettigheter, som i Sovjet liksom i vesten bare skjuler utbyttingsforholdet. Uten å skulle uttrykke noen støtte til den mer tvilsomme opposisjonen i Sovjet (dvs. den reaksjonære borgerlige som man hører om i vest), er det ingen grunn til å skjule at dette er hykleri fra Bresjnev & co. Det vesentlige i denne forbindelse er at maktbaberne i Kreml ikke kjenner noen annen måte å undertrykke på enn det system som borgerskapet følger i alle andre kapitalistiske land. Dette nye grunnlovskastet bør være en vekker for alle de, særlig innen NKP som av rent instinktmessige grunner ennå lukker øynene for Sovjets kapitalistiske karakter. For de som støtter dagens Sovjet ut fra minnene om Sovjetstaten og forsvaret mot fascismen, bør det være klinkende klart at dette fortsatte forsvaret er et forraderi mot det som en gang eksisterte.

Kanafani på norsk

Ghassan Kanafanis bok "Menn under Sola" er nylig utkommet på Pax Forlag. Ghassan Kanafani var, inntil han ble drept av israelske terrorister i 1972, en av den palestinske revolusjonens mest betydningsfulle forfattere. Hans litterære verker har gjort ham til et framstående symbol for det palestinske folkets nasjonale frigjøringskamp. Ghassan, som ble født i Akka-Palestina i 1948, var ikke bare en stor forfatter, men også en sann revolusjonær. Når motsetningene i PLO kom til uttrykk, tok han stilling for de proletarisk-revolusjonære kreftene mot den småborgerlige- og borgerlige PLO ledelsen. Det sier seg selv ut fra dette at han var en av PFLPs (Folkefronten for Palestinas frigjøring) fremste representanter. I 1969 ble han øverste redaktør for AL HADAF, PFLP's ukeavis. Gjennom sin dyktige redigering og ved sine artikler i AL HADAF ble avisa kjent i alle araberstatene. Ghassan Kanafani var ikke et tilfeldig offer for den sionistiske terror. Sionistene hadde ved mordet på Ghassan tenkt å stoppe den videre virksomheten til de palestinske revolusjonære. PFLP skulle rammes. Men den palestinske revolusjonen lar seg ikke stoppe av sionistisk terror. Mordet bare førte til økt motstand mot sionismen. Hele 40 tusen mennesker fulgte Ghassan til graven, og svor på at drapet skulle hevnes ved opptrapping av den revolusjonære aktiviteten.

At Ghassans arbeid var farlig for sionismen og deres allierte, viser bl.a. Dagbladets angrep, ført i pennen av pro-sionisten Karl Emil Hagelund, 3/5-77, på Ghassan og PFLP. Her blir bl.a. PFLP beskyldt for å ha framprovosert Husseins massakre i Jordan i 1970. Disse tonene kjenner vi igjen fra tidligere. Når de nasjonale frigjøringskamper angripes, rettes alltid angrepet mot revolusjonens for-

tropp. Angrepene kommer både fra imperialistene og de småborgerlige humanistene. Her i Norge er det nemlig ikke bare Dagbladet som har gått til angrep på PFLP. Også "AKP" ser i PFLP en trussel mot den borgerlige PLO-ledelsen, som denne gruppa slutter opp om. "AKP" har bl.a. i likhet med Dagbladet, framstilt PFLP som provokatører som provoserte fram krigen i Libanon, en krig som iflg. samme gruppe var splittende fordi den satte "araber opp mot araber"

Vi vil oppfordre alle progressive til å kjøpe "Menn under Sola". Den største svakheten ved boka finner vi på omslaget!! Her blir nemlig AL HADAF presentert som organet til den såkalte "Demokratiske fronten" som er en høyrefløy innen PLO, som går inn for Mini-Palestina og Geneve forhandlinger, og som direkte fører ut Sovjets politikk overfor Palestina.

Til slutt vil vi informere om at AL HADAF i dag er forbudt i Libanon, på grunn av den imperialistiske Riad-avtalen. Arven fra AL HADAF føres videre av AL THAWRA MOSTAMERRA (Revolusjonen går videre) som spres illegalt i landet.

Ghassan Kanafani
"Menn under Sola"
Pax Bibliotek 515
kr. 33.-.

En blir forventet etterhvert... Det skal mye til før en blir virkelig begeistret, men av og til hender det - og det er en herlig følelse.

Under LO-kongressen ble det pratet mange bøtter fulle med allslags prat - fra det rene vås til det som verre er, men det var bare et innlegg som fikk det til å koke i meg - av ren begeistring. Du verden så mye Aspen-gren fikk sagt i sitt foredrag. Alt var preget av god, gammel arbeiderkultur, ropet hans store intelligens, hans inderlige samfunnsengasjement, hans dype følelse for innlestes velferd. En skarp iakttagelse kunne til og med ane en viss interesse for arbeidsfolk.

Han hadde reist mye, sa han, og hadde pratet med folk, læringer, kvinner og andre. Det er da godt. Men det beste og mest dyptfølte og det som tente begeistringens ild i meg, var hans om-tale av pensjonsalderen. Der sto han på stolen, den gamle pensjonist, mobiliserte sine siste krefter og slynget sine stolte meninger ut over forsamlingen. Nedsettelse av pensjonsalderen er ingen løsning, tordnet han og var

beinhard. Det var stort av den gamle å si slikt - først og fremst tenke på samfunnets ve og vel. Kanskje er det grunnen til at han har satt sin egen aldersgrense til 60 år og trekker seg fra jobben. Det krever spesielle egenskaper å stå opp i en stor forsamling og tordne løs på en slik måte med denne bakgrunnen. Det var visst ingen i forsamlingen som tenkte på det, men klokke og visdom er det neppe. Snarere tvert imot.

Men Aspen-gren kan ha rett i at det finnes andre verdier enn lønnsstillegg. Sjølv vil han fortsatt sitte i en rekke godt betalte styreverv. Dessuten - hvis situasjonen skulle bli kritisk, kan han sikkert regne med at Selvig vil bistå med et lite lån - hjelpsom nå som tidligere.

Selvig vil forøvrig holde en sterkt personlig tale for Aspen-gren når han nå takker for seg. I henhold til manuskriptet vil han understreke at selv om Aspen-gren og han alltid har stått som motstandere i forhandlingene, så hadde han lært å sette pris på Aspen-gren. En kan alltid stole på ham, vil han si, for en behøver aldri å tvile på hvor han står.

Og det kan vi også underskrive.

SV - OG HVA SÅ ?

Det er grunn til å uttrykke respekt for SV-organet NY TID's handlemåte i forbindelse med offentliggjørelsen av hemmelige stortingsforhandlinger, vel å merke som en høyverdig moralsk handling. For videre konsekvenser av politisk art, ut over den moralske, for SV selv tror vi ikke at saka vil få.

Innholdsmessig var det vel ikke så mye nytt i det som ble offentliggjort. Interessant er det likevel å merke seg at den amerikanske ambassaden hadde bedt den norske regjeringen om å delta i samarbeid om et visst navigasjonsanlegg pga. den militære betydning. Det satte avispastander fra norske myndigheter om den rent sivile karakter av dette systemet i et uendelig lys, som det heter på den siden av injurielovgivningen.

Guttorm Hansens selvhøytidelige raseri har jo alltid en viss, kortvarig underholdningsverdi. Det samme gjelder Willoch's trussel om at hvis ikke folkestyret kunne holdes hemmelig for folket måtte man finne andre organer. Det var jo en kvikk leksjon i det formelle demokratis virkemåte, også for SV'ere. Og dette er vel noe av det viktigste ved saken: SV selv har vist i sin reaksjon at de på ingen måte har intatt et anti-parlamentarisk synspunkt generelt ut fra lærdommene fra denne saka. Det hele framstilles som om det borgerlige demokrati her ble undertrykket, mens det snarere var dette systemet som viste sitt sanne ansikt. Og istedet for å erklære en prinsipiell forkaselse av hele det parlamentariske system og dets "spilleregler" fastslår Reidar T Larsen at stortingsgruppa har opptrådd korrekt formelt i sakens anledning. Vi har ingen grunn til å tvile på dette, og det er det som markerer sakens begrensede politiske betydning. Like meget som man må uttrykke sin moralske respekt for det som NY TID har gjort (og hva er forresten grunnen til at et parti med en slik elefantsyk stortingsgruppe ikke har brakt mer slik materiale) like meget må man slå fast at SV selv er politisk

ute av stand til å trekke de riktige anti-parlamentariske konsekvensene av det som er skjedd, dvs. anti-parlamentarisme ikke i betydningen av å forkaste parlamentet som arbeidsplass, men i betydningen av å forkaste hele det parlamentariske system. Og, å nå fram til klarhet på dette punkt, det forutsetter en proletær basis og organisering, som SV ikke bare mangler, men som de klart har vist at de er uinteressert i å oppnå.

RØDE FANE NR. 2/77 FORELIGGER

I disse dager foreligger nr. 2 for i år av KA's teoretiske tidsskrift, Røde Fane. Heftet konsentrerer seg om forholdet klasse og parti generelt og KA's nærmestliggende oppgaver i det partibyggende arbeidet spesielt. Med dette er heftet ment å tjene som studiemateriale foran årets sommerleir i KA's og KUL's regi, og samtlige sommerleirdeltakere bør skaffe seg heftet så snart som mulig.

Foruten dette inneholder heftet en kritikk av NKP-revisjonisten Leif Johansen og hans syn på kapitalismens utvikling, samt en lengre bakgrunnsartikkel om frigjøringskampen i Eritrea, skrevet av representanten for EPLF.

Heftet koster kr. 9,-, og kan bestilles fra KA, postboks 2863, tøyen, Oslo 6 (postgirokonto nr. 2068427). Det lønner seg å abonnere - prisen er kr. 28,- for de fire årlige nr. av tidsskriftet.

SOMMERLEIR

Fullstendig program for KA/KUL's sommerleir sendes alle som ber om det.

Sommerleiren vil bli avholdt på Tromøya ved Arendal i tiden 18-23 juli. Prisen (inkluderer overnatting og mat) er kr. 250,-.

De som bare har anledning til å "stikke innom" betaler en døgnpris på kr. 50,-.

Sommerleirkomiteen.